

med, hvad Pengene skulle bruges til. Saa længe man ikke ved, til hvad og hvorvidt der overhovedet er Brug for Penge — thi endnu er Statskassen dog ikke i en saadan finansiel Trang, at der er Nødvendighed for ad hvilken som helst Vej at skaffe ny Indtægter — hvilken Ræson vilde der da være i at angribe ny Indtægtskilder? Og her kommer jeg til det, som jeg før udtalte, at mindst af alt vil eller bør dette Ting kunne tænke sig at give sin Tilslutning til noget slikt over for den nuværende Finansstyrelse. Saaledes som vort Finansvæsen har udviklet sig i de senere Aar, kan ingen se depaa uden Uro. Udgifterne stige og stige, og Indtægterne holde med Vanskelighed Skridt dermed. Men just under de nuværende Forhold at lade de faa Skatteklider, som mulig endnu staa tilbage, aabnes for at bringe ny Midler ind i Statskassen, det vilde ikke være forsvarligt. Jeg skal ikke en Gang her lægge særlig Vægt paa det, som vi tidligere i Aar have beskæftiget os med, nemlig den nuværende Regerings Holdning over for Bevillingsretten. Den har været en saadan, at vi ingenlunde kunne føle os trygge med Hensyn til, hvad der kan ske. Jeg skal ikke insistere herpaa; enhver ved, hvordan Stillingen er. Men helt bortset herfra er det givet, at under denne Regering maa Finanserne uundgaelig forfalde. Denne Regering, der er uden Myndighed og uden virkeligt Ansvar, som ikke har Hold nogetsteds, og som maa holde det gaaende med alle, som endog — hvad vi have set Eksempel paa — er gaaet med til i Dag, hvad den i Gaar erklærede for uforsvarligt — denne Regering vil ende med at ødelægge Finanserne ligesom enhver anden Gren af Statsstyrelsen. Hvis vi i dette Øjeblik aabnede for ny Skatteklider og lod dem strømme ud i denne Regerings Haand, vilde de løbe gennem dens Fingre som Vand. De, der ønske, at der skal skaffes ny Penge til at bruges, være sig i det ene eller det andet Øjemed, ville, længe inden de fik Brug for dem, finde, at Pengene vare forsvundne til alle mulige andre Ting. Saa kunde man se sig om paa ny, hvor man kunde skaffe Midler fra.

Jeg har her dyælet ved de Betragtninger, som officielt fremføres for de forskellige Hovedsynspunkter til Fordel for en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Ved Siden heraf er der dog ogsaa andre mere dulgte Grunde, som bevidst eller ubevidst bevæge adskillige til at være ivrige for denne Skat. Det er ikke nogen Hemme-

lighed, at der navnlig hos Beskyttelsesvennerne er meget ringe Ønske om at faa Toldreformen gennemført. Den Iver er mistænkelig, hvormed man just fra den Side holder fast paa Brændevinsskatten. Om ikke bevidst, saa instinktmæssig have de den Følelse, at saa længe disse to Ting kobles sammen, er der liden Fare for, at der skulde komme noget ud af Toldloven. Dernæst er der de politiske Bevæggrunde. Der er jo dem, hvis politiske Stræben samler sig om det ene Maal, det eneste, som de synes at kunne tænke sig, at det er værd at kæmpe for — at faa Reformpartiet til at splittes og gaa i Stykker. Der er jo dem, som mene, at dette vilde være en Vinding, dem, hvis politiske Visdom ligger i den Tanke, at hvis Forvirringen, Opløsningen, Raadløsheden i vort offentlige Liv kunde blive endnu mere uoprettelig, end den allerede er, vilde det være en Lykke for Landet. Jeg behøver maaske ikke at bemærke, at heller ikke nogen af disse Betragtninger tjener til at anbefale dette Tings Flertal at stemme for en Forhøjelse af Brændevinsskatten.

Nu vil man til sidst vel sige: Ja, alt dette er godt nok, lad os endog indrømme, at det er rigtigt, lad saa være. Men hvordan gaar det saa med Toldloven? Samtidig med, at Toldudvalget har taget denne Stilling over for Brændevinsskatten, foreslaar det jo at sende Toldloven op til Landstinget i den Skikkelse, hvori den vedtoges sidst her i Tinget. Den Gang var Indtægtsnedgangen beregnet paa Basis af de da nærmest foregaaende Aar til $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. I de Aar, der ere hengaaede siden, har imidlertid Indførslen været i meget stærk Stigning, og, beregnet efter Gennemsnittet af Indførslen i Treaaret 1896—98, viser det sig, at Folketingets Toldlov nu vilde medføre en Indtægtsnedgang, som kommer nær op til 7 Mill. Kr. Man vil sige: Det er jo ganske umuligt, at Statskassen kan bære en saa betydelig Nedgang; hvad vil man da gøre for at finde Dækning for det Beløb, som ikke kan undværes? Svaret herpaa er ganske simpelt. Naar det omsider maatte lykkes at naa til en Forhandling med Landstinget, hvilket jo hidtil har vist sig uopnaaeligt, saa vil der være at prøve paa alle Punkter, hvor langt man kan naa i Forstaaelse. Efter min Opfattelse vil det finansielle Spørgsmaal, naar det kommer til Stykket, muligvis volde mindre Vanskelighed end Spørgsmaalet om Beskyttelsen. Det finansielle Spørgsmaal vil saa at sige løses af sig selv. Hvis vi ikke ved at tale med hinanden